

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 22.

Den 15. August 1871. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Høitideligheden i Christiania

Søndagen den 23de Juli 1871.

Den 1ste November 1870 besluttede Præsident P. Brown i Forening med Brødrene i Christiania Menighed at lade opføre et Hus, med Eldste Engebregt Olsen som Bygmester, hvis Bestemmelse var, at øverste (3die Etage) skulde indrettes til Forsamlingslokale for de Hellige her, medens første og anden Etage skulde indrettes til Familieleiligheder og udleies, for ved disse Indtægter at udrede Renter, Afdrag, Skatter og øvrige Udgifter. Der begyndtes paa Grundvolden den 9de s. M. Arbeidet har fredeet rask frem hele Tiden, naar undtages de to koldeste Vintermaaneder. Vor dygtige Bygmester har gjort Alt hvad han formaaede for at faae Huset faa solid og smukt samt faa indbringende som muligt.

Den 22de Juli 1871 blev Huset asfureret i det almindelige norske Brandforsikringselskab for Værdi 6,530 Spd., og den 23de blev Lokalet indviet, ved hvilken Leilighed 75 af de Hellige i Fredrikstads Green kom med et eget dertil

leiet Dampskib. Nogle Faa fra Drammen vare ogsaa tilstede. Salen var festlig smykket med Blomster, Løv og Krands. Dette i Forening med det gode Sangchor og det nye Fys-Harmonika gjorde et godt Indtryk paa de omtrent 400 Forsamlede. Efterat Forsamlingen var kaldet til Orden, blev Psalmen „Morgenen saa deilig oprinder paany,“ assungen og Bøn afholdtes af Præs. Brown, hvori han bad Herren velsigne Grundvold, Vægge, Tag og andre Dele, som sultstændiggjøre Huset. Paa Opfordring oplæste Forstanderen Navnene paa alle dem, der havde bidraget til Lokalets Udstyr. De frivillige Gaver til samme beløb sig til omtrent 125 Spd.

Præs. Brown sagde, at eftersom han ei var det norske Sprog faa mægtig som han onskede, vilde han bruge Forstander C. Andersen til at sige nogle Ord til de Hellige for ham.

F o r s t a n d e r e n fremstod og sagde til de Hellige, at nu vilde han afløre for

dem en Hemmelighed, nemlig hvortil de Toffillinger og Fiirfillinger skulde anvendes, som de havde givet til Distriktslærerne i et ukjendt Viemed, og medens Alles Dine vare rettede mod Forstanderen, blottede denne en overmaade smukt udstyret Bibel, der var bestemt som et Taknemlighedsbeviis fra de Hellige i Christiania til Br. C. Olsen. Hele Forsamlingen blev dybt bevæget af denne uventede og behagelige Overraskelse, og Br. C. Olsen selv fremstod, dybt greben af det Foresaldne og tolkede sin Tak for hele Forsamlingen, gav Gud Væren for det, han havde været et ringe Medskab i hans Haand til at udføre, var sit Vidnesbyrd om Mormonismens Vgthed og bad Herren velsigne sine Børn. Derefter modtog 5 Døbte Haandspaalæggelse.

Paa Opfordring fremstod Eldste M. Andersen fra Zion og yttrede sin Glæde over denne skønne Dag, som længe vilde leve i hans Erindring. Evangeliet er Liv for dem, som annamme det, men Død for dem, som forkaste det. Mange sige, de ere Guds Børn, men alligevel holde de ikke fast ved hans Ord; de dyrke Gud efter deres egne Bedtægter og Paafund, og Paulus siger selv, at de, som forkynde noget Andet end hvad han forkyndte, skulde være forbandede.

Præs. Brown sagde, at Forsamlingen vilde blive sluttet til om Eftermiddagen Kl. 2. Psal. „Lover din Herre“ blev affungen. Taksigelse af Eldste C. Andersen.

Eftermiddag Kl. 2.

Psal.: „Nu vi os forsamle her,“ blev affungen.

Bøn af Eldste Oluf J. Andersen.

Psal.: „Salige Haab.“

Medens Sakramentet ombledes, afgave Missionærene Beretning om deres Distrikters Stilling.

Eldste H. H. Bergh fra Trondhjem sagde, at i selve Byen var Stillingen meget god; rigtignok havde Dvrigigheden der mindet ham om sin Existence, men alt var endnu lobet godt af. I Landstrakterne deromkring ere Menneskene meget bundne ved Traditioner og onske ikke at bytte sine vildfarende Lærdomme bort for Sandheden. Sladder og Røgnagtighed er meget fremherskende paa de Kanter saavel blandt den simplere som bedre Deel af Befolkningen. De Hellige ere fattige men stræbsomme, og Evangeliet havde ogsaa lidt Fremgang. Han sølte sig glad ved at tjene Herren og onskede fremdeles at være trofast.

Eldste M. Christoffersen fra Frederikstad berettede, at i den Tid, han har været der, har Evangeliet havt god Fremgang, idet han paa omtrent et Aar har indlemmet 45 Sjæle i Kirken; han havde nylig med Vand og Brød udsonet en Mulk, han blev idømt for Daab og Radderuddeling, men havde ved samme Leilighed baaret sit Vidnesbyrd for Politiet, der gjerne selv vilde være fri for det Foresaldne. Politiet skyder Skylden paa Præsterne, men disse føre den igjen paa Politiet eller den borgerlige Lov. Dvrighederne mene ved deres Indgriben at standse dette Værk, men tage storligen fejl, thi de Troende styrkes og de Søgende finde bedre frem derved.

Eldste C. Grønbaek fra Drammen sagde, at han havde i sit Fødeland (Danmark) seet saa fattige Mennesker, som han dengang troede kunde være til, men her har han seet dem endnu fattigere; men nogle af dem havde fundet Skatte, som Møl og Rust ei kunne sortere — ja de søge evigt Liv. Evangeliet synes at live lidt op i Menneskene i Drammen, og de Hellige gjøre saa godt de forstaae.

Eldste C. Hartvigsen fra Dram-

men kunde ei sige meget paa Grund af Upasjelighed, men yttrede sin Glæde for den rige Leilighed, der gaves de Hellige til at udvilles i det Gode.

Ældste E. Nøkelby fra Frederiksstad stadsæstede hvad allerede var sagt af Christoffersen. Han sølte bedre ved at virke, hvor han nu var, end paa Vestlandet, hvor han før havde været, thi nu kunde han gaae hvorsomhelst og tale med Menneffene og bære sit Vidnesbyrd om Sandheden.

Ældste A. Olsen fra Hadeland sagde, at Evangeliet havde gaaet lidt frem i den senere Tid, stjondt Politiet havde søgt at hindre det; hans Kammerat S. Johansen sad for nærværende arresteret der i Distriktet.

Ældste J. C. A. Weibye fra Zion sagde, at han i 30 Aar havde tilhørt den lutherste Kirke uden at tænke paa, enten den var rigtig eller ei, men ved den Tid blev der en religiøs Opvækkelse blandt Folket, fremkaldt ved Mormoner og Baptister. Han læste Bibelen, men fandt, at meget af det, som man tillader sig at troe paa, ikke findes i den. Hvis man troer Noget, som Bibelen ikke stadfæster, maa man selv bære Ansvaret derfor. Han fandt Baptismen saavel som Lutheranismen forskjellige i sine Troesformer overfor hinanden og begge afvigende i mange Henseender fra Bibelen; og han vovede ei at annamme dem, men Mormonismen var det samme Evangelium, som Frelseren og hans Sendebud prædikede, og han annammede den og har indtil denne Dag fundet Trost, Fred og Glæde derved. Han bragte Hilsen fra Præs. K. Petersen, der havde ønsket at aflægge et Besøg hos sine Landsmænd i Norge, i Forening med ham, men Omstændighederne tillod ham ikke at bivaane denne høitidelige Fest.

Præsident Brown sagde, at hvad her var talt, vilde være os til særdeles

Betsignelse for vort Liv i Fremtiden, om vi vilde rette os derefter. Forsamlingen sluttedes til Kl. 8 Aften.

Psal.: „Hvorned er Lammet's Brud vel liig.“

Talsfigelse af Ældste C. Schaugaard.

Aftenen Kl. 8.

Psal.: „Seg veed paa hvem jeg bygger.“

Bøn af Ældste P. C. Christensen.

Derefter en for Anledningen foretaget Sang.

Ældste J. C. A. Weibye sagde: Vi ere nu samlede her, for Manges Vedkommende maaste for sidste Gang, paa Grund af, at Flere have Udsigt til at komme herfra og reise til Zion iaar. Han havde hverken i Amerika, England eller Danmark truffet bedre Menneffer end her i Norge, og han troede, at Mange vilde annamme Evangeliet i dette Land. Fremmede, som komme til Zion, give de Hellige det Vidnesbyrd, at de ingen bedre Folk have seet eller kjendt noget Sted, thi Drukkenskab, Fattigdom eller forbærvelige Guler findes ei der; enkelte moralsk forværvede Væsener, som Drankere, Tyve og Mordere, vise sig undertiden, men de sortere da gjerne under de „Civiliserede“ og „Christne.“ Vad de Hellige her benytte Leiligheden til at faae deres Slægtregister paa Fædrene- og Modreneside saa langt de kunde, da de derved vilde være istand til at gjøre noget Godt for de Afsøde. Naar vi ere trofaste, ville vi faae det Privilegium at erholve Kundskab om vore afsøde Slægtninger ville annamme Sandheden, og vi have da Ret til at døbes for dem.

Forstander C. Andersen sølte sig glad ved denne Dag, paa hvilken Herren i saa rigeligt Maal havde givet os sin Aand. Han sagde: Ved at reflektere over den forløbne Tid kunde han minde, at

engang Nogle, som kaldte hinanden med Hjertets fulde Oprigtighed for Brødre og Søstre, for nogle Stillinger maanedlig fik leiet et Rum af en lidt mere end almindelig liberal Mand paa Rusløskvallen. Værelset var lille og øverst oppe ved Taget af Huset; Vinduets var lille og sendte kun sparsomt Dagens Lys derind; Døgningen var snever og ubekvem, saa neppe meer end En ad Gangen kunde komme op eller ned. Der blev sunget, der blev bedet og der blev prædikeret, men meget Faa vilde med Oprigtighed undersøge hvad det var. Præsterne anklagede og Politiet domfældte og straffede disse vore første Brødre; dog var det Himlens Sandhed, der har viist sig saa fortræffelig holdbar og ærlig ligeoverfor de mange Slag og Stød, den har faaet af sine Fjender; den har voget til idag, og de herlige Resultater af dens Arbeide have vi idag været Vidne til, til Glæde for vort Die og til salig Fryd for vort Hjerte. Han havde nu i mange Aar fulgt med i Sorg og Glæde og altid havt stor Længsel efter Zion, men nu tænkte han, at dette længe nærde Haab skulde blive opfyldt. Han sagde, at de Hellige havde været meget ivrige i at hjælpe til med deres Stillinger, og ønskede, at de fremdeles maatte være saa, thi der var endnu

Meget at udrette, hvortil Benge behøvedes, og Herren vil velsigne deres Arbeide og betale Alle for hvad de gjøre. Evangeliet var Grundvolden for hans Lykke og vilde sikke ham den for Fremtiden.

En Sang, forfattet af en Søster, blev foredraget af Elbste D. J. Andersen, der bad om de Helliges saansomme Dom over denne lille Prøve paa at dyrke den smukke poetiske Kunst.

Præs. Brown sagde, at Br. Olsen havde udført et meget godt Arbeide ved Herrens Hjælp; roste de Hellige for deres ubviste Flid og Interesse ved Lokalets Udstyr. Formanede til at sende Børnene i Søndagsstole og hjemme foregaae dem med et godt Exempel. Bad de Hellige at elske Gud og sine Sødsfænde og ei tale noget ondt om hverandre. Ønskede Herren maatte velsigne Missionærerne, at de maatte være istand til at prædike i Ord og gode Gjerninger. Takkede hele Forsamlingen for Samværet og ønskede, at vi maatte tage det Gode med os hjem.

Festdagen sluttedes med Psal.: „Deilig er Jorden.“

Taksigelse af Elbste C. Andersen.

Dulff J. Andersen,
Sriver.

De Helliges Indsamling.

(Fra „Millennial Star.“)

Der er maaste intet Princip af større Betydning og Vigtighed for de Hellige i Udsprelsen end Indsamlingen. Hvor længe ikke Tusinder af de Hellige i Europa efter Leilighed til at „tage sin Seng og gaae“ til Zion. Men hvorfor samles de Hellige til Zion, spørges der. Hvorfor

forlade de saa gjerne deres Fædreland, deres Venner og tidligere Hjem og drage til et fjernt Land for der at oprette nye Hjem og søge nye Venner og Betsfænde?

Folk forlade deres gamle Hjem af forskjellige Grunde: Nogle for Landets Gøder, Nogle for deres eget Gode, for

Helbred, for Rigdom, for Lykke, for Berømmelse, for at tilfredsstille deres ærgjerrige Higen, deres urolige Aand, eller af Lyst til Eventyr. Men disse Bevæggrunde besjæle ikke de Hellige. De samles i Utahs Dale af Lydighed mod Herrens Befalinger og for at bidrage med større Kraft til Guds Riges Opbyggelse og deres egen Saliggjorelse. Dette er Hoveddaarsagen til de allerfleste Helliges Længsel efter Zion, og burde være det hos Alle.

Driften til at samles tilsammen gjør sig gjældende hos alle Folk, der besjæles af Guds Aand. Indsamlingen er et af de tydeligste og mest indlysende Principer af alle. Lys søger Lys, Sandhed søger Sandhed, Kjærlighed søger Kjærlighed, Ret søger Ret. Sa det er et velbekjendt Ordsprog, at eensfarvede Fugle holde sammen. Hvad er derfor mere naturligt, end at de Hellige skulde ønske at samles sammen og blive Et? Deres Forhaabninger ere eens, deres Tilsieligheder eens og deres Fjender ere de samme, nemlig saadanne, som stride mod Sandhed og Ret. Saalænge Verden ikke kjenner noget til Gud eller vil lade ham regjere, kunne de Hellige ikke føle sig som hjemme i Verden; de føle som om de befandt sig blandt Fremmede og ville derimod nære en higende Længsel efter at komme sammen med dem, der have den samme dyrebare Tro som de selv. De længes efter et Samsund, der er vidt forskjellig fra hvad der kan findes i Babel; de kunne ikke være tilfredse i Verden, omgivne paa alle Kanter af Ugudelighed og Synd, og hvad værre er, uden mindste Udfigt til, at Tilstanden vil blive bedre.

Indsamlingsdriften fulgte altid med Guds Værk. Der fandtes aldrig en Uddeling paa Jorden, hvor denne Aand ikke gjorde sig gjældende i større eller mindre Grad. Det er ligefrem Evangeliets sande

Aand, Sandisen for Organisation, Orden, Fred og Lykkelig, Trangen efter evigt Liv og Ophøielse i den celestiale Verden. Den drager Gud og Mennesket nærmere sammen, den trækker Himlen ned til Jorden, den knytter Menneskene sammen i Kjærlighedens og Enighedens evige Baand. Den vender Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrene, hvilket skulde være et fremtrædende Kjendetegn paa det store Værk i de sidste Dage. Den tilintetgjør den saa almindelig herskende Nationalsøielse og Rangforskjel og forener Mænd og Kvinder af alle Nationer i et sælles Broder- og Søsterkab. Det er et herligt Princip, som er høist nødvendigt for at berede Guds Folk for den herlige Tid, da Fred skal herse og Retfærdighed fylde Jorden.

Fandtes der ingen Indsamling i Noe Dage? Samlede han ikke alle dem, der vilde troe hans Prædiken, og bleve ikke disse frelste, medens de Bantroe omkom? Moses samlede Israels Børn ud af Ægypten og førte dem til det forjættede Land, hvor de levede i Broderkab, kjendt fra alle andre som hans Eiendomsfolk, forsaavidt de vilde holde hans Befalinger. Da de bleve meget ugubelige, lod den Almægtige dem adspredde, men naar de vare trofaste og enige, bleve de velsignede fremfor alle andre Folk, thi i Indsamling og Enighed boer Styrke, men i Splid og Udplittelse boer Svaghed og Oplosning.

Nogle ville maaste indvende, at Jesu Uddeling i Tidens Midte intet havde med Indsamlingen at stasse; men heri tager man afsjort feil. Hvad sagde han selv? „Hvor To eller Tre ere forsamlede i mit Navn, der er jeg midt iblandt dem.“ Had han ikke om, at hans Disciple maatte blive Et med ham, som han var Et med sin Fader? Og hvor beklagede han ikke Jerusalem, fordi den ikke vilde

indsamles og blive Et! De forfaste Guds Tjeneres Vidnesbyrd, levede i Splid og Tbedragt, hvilket var eensbetydende med deres Nations Oplosning og Undergang. „O Jerusalem, Jerusalem,“ sagde han, „Du, som ihjelslaaer Profeterne og stener dem, som ere sendte til Dig: hvorofte vilde jeg ikke forsamle dine Børn, ligervis som en Hone samler sine Kyllinger under Vingerne, men I vilde ikke. See, Ederes Huus skal lades Eder øde. Thi jeg siger Eder: I skulle fra nu af ikke see mig, indtil I sige: velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!“

Noa samlede sin Familie eller saa mange, som vilde høre paa ham, og de bleve alle frelst i Arken for Guds Dom over hiin Tids Ugudelige. Loth og hans saa Venner samlede ud fra Sodoma for at undgaae Døden i Sldhavet, og Jesus sagde, som det var i Noe og Loths Dage, skulde det være i Menneftens Sons Tilkommelses Dage.

Moses blev af Gud bestillet til at frelse Israelliterne fra Egyptens Fersaag, og han udbandrede med dem til Canaan, et Land, der flød med Mælk og Honning. Hvorfor? For at de kunde blive Herrens eget Folk, thi han havde tilsvoret Abraham, Isak og Jakob at give dem dette Land. Herren lovede Israels Børn, at forsaavidt de vilde gjøre hvad der var ret for hans Dine, skulde de blive sparede for de Straffedomme, som han havde udstøt over Egypterne, og Herren vilde velsigne Israels Børn og derimod ødelægge de omboende Nationer, som havde bestemt sig med forstjellige Bederstyggheder — ikke ødelægge dem alle paa eengang, for at ikke Landet skulde blive folketomt, men lidt efter lidt, efter som Israels Børn tiltog i Antal og behøvede Landet.

Gud udkaarede Israels Børn fremfor andre Nationer, ifølge sin Forjættelse

til deres Fædre, til at være et helligt Folk, ja hans Eiendomsfolk, og han lovede dem, at hvis de holdt hans Befalinger og gjorde det, som var ret for hans Dine, skulde de storligen formere, trives og velsignes fremfor alle andre Folk paa Jorden, og skulde Intet mangle. En Velsignelse og en Forbudsord lagdes foran dem — Velsignelse, hvis de adlode Guds Bud, Forbudsord, hvis de ikke gjorde det. Havde Israel vedblevet at tjene Herren, vilde de have voget og tiltaget, og Herren vilde have givet dem Seir over de omliggende Nationer, men de holdt ikke hans Bud, derfor bukkede de under for de andre Nationer flere Gange, indtil Guds Straffedomme naaede deres Hoidepunkt i Jerusalem's Ødelæggelse ved Romerne og Jødernes Udspredelse blandt alle Nationer. Fra den Dag af ophørte deres Tilværelse som Nation, om end ikke som Individier, og i denne Tilstand maa de forblive, indtil Hedningernes Tider fuldkommes og Riget atter gjenoprettes for Israel.

Jerusalem's Fald og Jødernes Udspredelse var den største Ulykke, som endnu havde ramt Israel, thi deres Udspredelse var saa fuldstændig, som den vel kunde være og har været saa længe. Men Forjættelserne ere talrige, at i de sidste Dage skulde ikke alene Jøderne, men det „ganske Israel“ samles fra alle Nationer, hvorhen Herren havde fordrevet dem. De skulde atter vinde hans Gunst og blive et velsignet Folk, ja hans Eiendomsfolk som i fordums Tid, og endnu kraftigere. Denne sidste Indsamlings Fuldstændighed, Udstrækning og forbausende Resultater ville langt overgaae nogen tidligere Indsamling.

Mange troe ikke paa de sidste Dages store Indsamling af Guds Folk, uagtet Profetierne tale tydelig og bestemt nok derom. Skriften kan ikke opfyldes uden

et saadant Værk bliver udført i de sidste Dage. En stor og mærkværdig Gjerning vil det da ogsaa blive, en Gjerning, som Folk paa ingen Maade ville troe, endstjendt man gjør dem opmærksom derpaa, og som vil bringe de Vises Viisdom tilfamme og de Forstandiges Forstand tilfort.

Der er mange underlige Ting, som staae i Forbindelse med Israels Indsamling i de sidste Dage. Det skulde være Guds Gjerning og derfor maatte den udføres ved speciel Fuldmagt fra ham, ligesom Moses fik speciel Myndighed til at samle Israels Børn ud af Egyptens Land, eller som Skriften siger: Gud skulde lægge sin Haand paa Værket. Det skulde være et storartet Værk, et Værk, som skulde overgaae Alt hvad Gud nogenfinde tilforn havde udført blandt Menneftenes Børn; det skulde være en høist forunderlig Gjerning, som skulde overgaae al menneskelig Viisdom og Forstand og skulde bevirke Guds Riges evige Grundfæstelse paa Jorden, hvilket aldrig skulde omstødes eller gives til noget andet Folk, men den Allerhøiestes Hellige skulde tage Riget i Besiddelse, og alle andre Riger paa Jorden skulde bøie sig for det.

Er der Noget, som antyder, at saadant et Værk bliver udført blandt nogen af Nutidens mangfoldige Sætter? Nei der er ikke. Hverken blandt Katholikerne, de Episkopale, Methodisterne, Baptisterne, Universalisterne, Spiritualisterne, Muhamedanerne, eller Jøderne foregaaer noget Saadant; altsaa kan man med Sikkerhed vide, at ingen af dem bliver benyttet af Herren til Udførelsen af hans store og mægtige Gjerning, uagtet de indirekte kunne mere eller mindre virke forberedende for det bebudede store Værk.

Der er kun eet Folk, som rober Kjendetegnene paa Guds store Værk i de sidste Dage, og det er de Sidste Da-

ges Hellige. Deres Kirke svarer indtil de mindste Enkeltheder til Beskrivelsen af Guds Værk, men intet andet Kirkesamfund gjør, ja de gjøre ikke engang Krav paa at ville udføre noget saadant Værk. Hvormange af de religiøse Troessamfund have vel gjort Krav paa, at de have guddommelig Myndighed i deres Kirke? Meget faa; og disse Faa, som gjøre Krav paa Fuldmagt, beraabe sig kun paa et indre Kald — i Sandhed en daarlige Myndighed, der kun er undskyldelig, saalænge Folk ikke kjende bedre.

Men Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige paaberaabe sig direkte Bemyndigelse fra Gud, samt paastaaer at være Spiren eller Kjernen til det af Herren bebudede Værk i de sidste Dage. Det blev paabegyndt og organiseret ved direkte Aabenbaring og udtrykkelig Befaling fra Gud, formedelst Engles Betjening. Det hellige Præstedømmes Myndighed — den eneste legitime Myndighed i hele Universet — blev beseglet paa Menneftene i vore Dage ene og alene i den Hensigt at grundlægge Guds Kirke og Rige paa Jorden, indsamle det spredte Israel, som skulde opbygge Riget og indføre Fred og Retfærdighed blandt Menneftene, saa Guds Villie kunde blive udført paa Jorden som den steer i Himlene.

Det kan jo tænkes, at dersom Herren havde paabegyndt dette Værk paa en anden Maade, og havde kaldet et andet Folk dertil end de Sidste Dages Hellige, vilde det have været et endnu større Under for Verden end det er, men vi troe neppe det vilde være bleven Tilfælde. Hvad er det almindelige Naab? „Hvadsomhelst hellere end Mormonismen!“ Det er den verdslige Viisdoms Udsagn. Mormonismen bringer Lægedom for mangt et himmelraabende Onde, men endda raabe Alle, at de heller ville vedblive at vælte sig i Synd og Ugudelighed, end modtage

Hjælp og Frelse ved Mormonismen. Intet kan være mere krænkende for de Vise, end Menneskenes Overbevisning om at Mormonismen er Sandhed og Guds eget Bærk, thi naar Folk blive overbeviste derom, faae de strax Dinene op for, at Verdens Viisdom er Daarlighed for Gud, thi da seer man, at Gud vælger de Smaa og Umyndige, de Læge og Uærde til at opbygge sit Rige, medens de Indbildste og Opblæste ikke kunne fatte eller begribe Sandheden. (Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Ifølge modtagen Instruktion fra Præsident Carrington vil det næste Dampskib med skandinaviske Emigranter afgaae fra Liverpool den 6te Septbr. De, der agte at benytte denne Leilighed, maae derfor afgaae fra Kjøbenhavn den 1ste Septbr. Dette Kompagni vil bestaae ene og alene af dem, der selv have forskaffet sig Midler til deres Rejse; thi den imødesete store Hjælp til de Fattiges Udfrielse er endnu ikke kommen. Der er i Aarets Lob ankommen hertil Skandinavien fra Sødsfende i Zion til navngivne Slægtninger og Venner her Vexler til et Beløb af henved 8,000 Rdl. dansk, og de Summer, som paa lignende Maade ere komne de engelske Hellige tilgode, ere selvfølgelig langt større. Uagtet denne betydelige Hjælp, er der endnu mange gode, trofaste Hellige her i Udspredelsen, hvilke have baaret Dagens Byrde og Hede, og som med Længsel og Bon til Gud sulke efter Udfrielse. Vi havde ventet at blive forstruffet med et større Pengebeløb hjemmefra i dette Efteraar, saa mange af dem, der ingen Slægtninge eller specielle Venner have i Utah, kunde blive udfrieede, men af os ukjendte Grunde er saadan Hjælp ikke kommen os ihænde, ei heller i England.

Vi bede derfor vore Sødsfende paa det Indstændigste at være taalmodige i deres Stusselse og ikke fortvivle. Herren glemmer ikke Sine; han styrer og leder Alting efter sin velbehagelige Villie, og har aldrig andet for Die end sine Borns sande og evige Vel. Hvis ikke en Spurv falder til Jorden uden hans Vidende, hvor meget mindre skalde han forsomme at vaage over dem, der have gjort det til sit Livs Opgave at tjene ham? Er Tiden ikke kommen for de Helliges almindelige Udfrielse, saa vægter Herren vor Gud at lægge uoverstigelige Hindringer iveien for vore Dnskers og Planers Realisation, og det maa være os nok til at opfatte og bedømme Sagen i sit rette Lys.

Correspondance.

Ombord paa Dampskibet „Minnesota“ paa Atlanterhavet den
9de Juli 1871.

Præsident N. Peterjon.

Kjære Broder!

Siden jeg strev til Dem fra Liverpool, have vi tilbagelagt adskillige Mil tilføes og iagttaget Meget, som vil være til Gavn for Mange i Fremtiden.

Vi forlode Liverpool Onsdagen den 28de Juni om Eftermiddagen Kl. 3½ og naaede Queenstown i Irland næste Eftermiddag Kl. 4.

Veiret var just ikke det bedste, eftersom det regnede og blæste temmelig stærkt, og da vi tilmed havde Vinden imod os, varede det ikke længe inden endeel af Passagererne bleve syge og maatte søge Ly i Koierne.

Som sædvanligt beskikkede vi Brodre til at holde Vagt om Natten, deels for at forhindre Uvedkommende i at komme ned til os og deels for at have Folk ved Haanden, om Nogen skulde behøve Hjælp. Vagten bestaaer af 16 Mand, som deles i 4 Hold, saaledes at 4 Mand bestandig ere paa Vagt fra Kl. 10 om Aftenen til Kl. 6 om Morgen. Gud Orden hersker blandt de Hellige, og det er mig kjært at iagttage den Enighed, der hersker iblandt dem.

Som De veed, frembyder en Reise over Atlanterhavet kun ringe Afvegling; man sees kun Himmel og Hav, og naar det er taaget, alene Havet. Al den Afvegling eller Afspredelse, man nyder, bestaaer i nu og da at iagttage Hvalernes og Marsvinernes mange Gange ret morsomme Bevægelser foran og ved Siden af Skibet. Forleden Aften iagttoges omtrent en halv Snees Hvaler, der lignede sande Uhyrer. De sendte forfærdelige

Bandsraaler i Veiret og pidskede Bandet til Skum med deres gigantiske Haler. I dag saae vi flere hundrede Marsviin, hvis Spring og Legen fremkaldte megen Munterhed blandt Passagererne. Nu og da see vi ogsaa en „Seiler,“ og naar saadant seer, storkes Alle paa Dækket for at nyde dette saa uvante Syn.

I nogle Dage have vi haft en meget stærk Taage, som undertiden endog var saa tæt, at man ikke kunde see ti Favne fra Skibet. Den ved saadanne Tilfælde brugelige Signalisering med Dampskivten anvendes selvsølgelig ogsaa hos os, saaledes at der sloitedes omtrent 30 Gange i Timen og sommetider endnu oftere. Saadant taaget Veir er meget almindeligt under New Foundland og forarsager undertiden Sammenstød af Skibe, men vi slap godt igjennem uden mindste Uheld. Entelte bleve vel forstyrrede i deres Søvn ved den vedholdende Floiten, men de have jo god Leilighed til at faae Revanche, eftersom der bogstavelig ikke er andet at bestille, end at spise, drikke og sove.

Selv om man ikke kan sige, at vi have haft det gunstigste Veir paa Overfarten, eftersom vi have haft Modvind næsten hele Tiden, have vi dog heller ikke haft hvad man kalder haardt Veir eller Storm; det har blæst lidt af og til, men det har hørt til Sjeldenhederne, at Søen har slaaet over, som man kalder det. Et Par Dage var Havet saa blankt som et Speil, ikke en Vind rørte sig og ikke en Krusning var at see paa den umaadelige Bandslade. Det var i Sandhed et smukt Skue at lade Blikket svæve udover det ellers saa oprorte Hav og iagttage og blive indhyllet i den majestætiske Ro, der nu var udbredt over det; mange og for-

underlige vare vist de Tanker og Følelser, der rørte sig hos dem, der for første Gang foretoge en saadan Reise. Kun de, der have prøvet en saadan Tour, kunne fatte de Følelser, der besjæle en Mand, naar han i sine stille Betragtninger stuer op til den hvælvede Himmel og ned i det forfærdelige Dyb og derefter lader Blikket glide henover det forholdsviis saa lille og skrøbelige Fartoi, som en eneste Bølge kunde opsluge med Mand og Muus. Læben kniser sig til et Smil, Tanken søger ham, der styrer Alt, Blikket vender sig uvilkaarligt mod det Hoie, og man hører ligesom en Hvisten: „Stol paa mig, jeg er med Dig og med Eder Alle,“ og man er beroliget, tilfreds og taknemlig. Vi stole trygt paa Gud, og med hans Bistand haabe vi at være i New York Tirsdagen den 11te dennes efter 13 Dages Seilads fra Liverpool.

Foruden de Hellige, 392 Sjæle, er her omtrent 400 Passagerer, bestaaende af Tydskere, Englændere og Irændere, samt enkelte Standinaver; de fornærme os ikke, men see ud til at være alt andet end „gode Christne.“ Hvilken Forskjel, naar man sammenligner deres Opførsel, Handlemaade og Leveviis med de Helliges. De stois, bande, skjændes, drille sig fulde og ligge bestandig i Klammeri, medens de Hellige forene sig i Bøn og Sang og søge at understøtte og hjælpe hverandre paa enhver Maade.

De Fremmede forundre sig ogsaa over vor Enighed, og man hører ofte Udtalelser som: „Jeg havde aldrig troet, at Mormonerne vare saa enige;“ „det er dog en udmærket Orden, der hersker iblandt Mormonerne;“ „hvord Folk maae spare Penge, de hverken drikke Spiritus, bruge Tobak eller spille Kort;“ „man hører dem aldrig bande;“ „de ere jo heelt anderledes end hvad der fortælles om dem“ osv. i det Uendelige. Selv om man ikke

er egentjærlig, kan man dog ikke andet end glæde sig ved at kunne tage saadanne Bemærkninger til Indtægt, selv om de ikke komme fra nogen Auctoritet; saameget mere, som jo Exemplet prædiker høiere end Ord. Det er en Kjendsgjerning overalt, hvor de Hellige vise sig som et Samsund eller et Kompagni, at de ere forenede, hjælpsomme overfor hverandre, slittige og fredelstende, og Verden maa see og erkjende det, undertiden mod sin Villie. Tegnene paa Guds Riges Væxt vise sig for Enhver, der har Dine og seer og Forstand og begriber, og om foie Tid ville de komme tilspøse for Alle. Glæde og Tilfredshed afspeiler sig i de Helliges Ansigter ved Tanken om, at de ere frie for Babels Nag og kunne drage hjem til Zion i Fred, tagende Guds Velsignelser med sig. Vid Tiden snart maa oprinde, da alle de adspredte Hellige kunne hjemsamles til det Sted, Herren har beredt for sit Folk. Stor vilde min Glæde være, om alle de Hellige i Skandinavien kunde have fulgt med dette Kompagni, thi jeg kjender deres trange Kaar, men tillige deres Nidkjærlighed for at tjene Herren; alligevel er alt ret, og de ville Alle blive udfriede i Herrens egen beleilige Tid, saafremt de ere trofaste, hvilket jeg ønsker og haaber de ville være.

Kapitainen her paa Skibet saavel som de øvrige Befalingsmænd og Mandskabet i det Hele taget ere meget forekommende mod os og tilstaae, at „Mormonerne“ i deres Vandel staae langt over de øvrige Passagerer. Kapitainens Anstuelser kan indbefattes i følgende saa Ord, han lod falde forleden Dag: „Mormonerens Religion er ligesaa god som nogen anden, og i Moralitet og Levnet staae de langt over de fleste andre Samsund.“

Som tidligere berørt have vi ikke meget at varetage her ombord, det vil sige Emigranterne, for jeg selv og de

hjemvendende Missionærer have fordre-
meste Not at gjøre med at ordne forskjel-
lige Sager og eftersee, at Alt gaar sin
rette Gang. Vi have afholdt to For-
samlinger, og de Raad og Lærdomme,
som ere bleve givne, navnlig med Hen-
syn til Reisen, falde i god Ford og sæt-
tes i Udførelse af saagodtsom alle de
Hellige.

Jeg troer neppe, at noget Kompagni
har været mere velsignet paa Reisen end
nærværende; rigtignok maae vi beklage
Tabet af en Søster, som døde Onsdag
Nat den 5te Kl. 12 af Tøring og blev
nedfænket i Havet Torsdag Formiddag;
hun var 56 Aar gammel og ualmindelig
svag og afkræftet forinden hun forlod
Sverrig. Hendes Mand's Navn er Eric
Ericson fra Upsala, Stockholms Confe-
rence. Nogle saa Vorn ere lidt angrebne
af Forkjølelse og enkelte Kvinder føle sig
lidt afkræbte af Reizens Anstrengelser,
ellers er Alt vel i enhver Henseende.

Maden, vi faae, er meget god, lige-
som Enhver faaer ligesaa meget han kan
spise og endda lidt tilovers. Jeg troer
neppe, at mange af de Hellige have faaet
saameget og saa kraftig Mad, da de vare
i Danmark.

Vi ere nu, Tirsdag Eftermiddag Kl.
7, ankrede op 8 engelske Miil fra New
York og forvente at være i New York
imorgen Formiddag.

Vi ere nu Onsdag Formiddag Kl.
11 ved New York, Alt vel. Vi gaae
vistnok i Eftermiddag med Jernbanen
vestover.

Lev vel, og Herren velsigne Dem og
dugtiggjøre Dem til at varetage Deres
hellige Kald. Hils Brødrene i Nr. 14
saavel fra mig selv som fra Brødrene og
de Hellige her.

Deres Broder i Evangeliet

W. W. Cluff.

Et Besøg hos Præsident Brigham Young.

En af „New York Tribunes“ Cor-
respondenter havde forleden en længere
Samtale med Præsident B. Young, hvil-
ken er bleven offentliggjort i amerikanske
Aviser, og da vi troe det vil interessere
vore Læsere, have vi her gjengivet en
Part af samme.

Correspondenten. Det for-
bauser mig, at der er saa liden Dphid-
selse iblandt dette Folk med Hensyn til
Minerne, der omgive Dem paa alle Kan-
ter, og som have vækket saa stor Sensa-
tion alle andre Steder. Ifølge Beret-
ninger desangaaende, som jeg læste i Chi-
cago, havde jeg ventet at finde Mormo-

nerne i vild Tumult, og at de havde op-
givet deres Jordbrug for hurtig at samle
sig Formue i Bjergene.

Præs. Young. Vore Folk lade
sig ikke let rive med af Nogetsomhelst.
De have lært Taalmodighed og have Tro
paa Gud. Minerens Tilværelse i denne
Egn have vi kjendt i tyve Aar, og en-
gang syntes der at herste betydelig Uro
blandt Folket i denne Anledning. De
kom og spurgte mig tilraads som de pleie
at gjøre, og jeg svarede: Gaa kun, hvis
I troe det er bedst; forlad Ederes Jorder
og Haver, som yde Eder et godt Ud-
komme og som med Tiden ville gjøre

Eder formuende, og arbeid i Minerne, hvis I have Lyft, men lad mig forudsigende Eder een Ting — jeg vil just ikke kalde det nogen Profeti — lad mig beholde een Mand hjemme for hver fire I sende til Minerne, og om fire eller fem Aar skal min ene have tjent Mere med sit Arbeide hjemme end de andre fire til sammen. Hvis I virkelig onste mit Raad og ville følge det, skulle I faae det. Bliv her, forbedre og forstjøn Eders Jord og staa Eder et Hjem for Eders Familier. Metallerne blive i Bjergene indtil dette er gjort, og hvis I saa have Lyft og Leilighed, kunne I søge efter Guldet og Sølvet. Skulde I saa være uheldige, have I Eders Hjem og Midler til Opbehold og have ikke sat Noget paa Spil. Finde I derimod hvad I søge, vil Heldet ikke gjøre Eder forrykte. De fulgte mit Raad, og nu kan De selv, min Herre, see Resultatet.

Correspondenten. Jeg maa tilstaae, at een Ting i Særdeleshed har storligen forundret mig siden min Ankomst her. Jeg troede, efter hvad jeg havde læst paa Prent, at en Fremmed maatte være meget forsigtig med alt hvad han sagde og gjorde her, at ethvert af hans Skridt blev bevogtet, og at man altid lurede ved hans Nøglehul. Jeg har ikke været udsat for noget Saadant, og veed heller ikke at nogen Anden har.

Præs. Young. Vi tage aldeles ingen Notits af Strønemagere, der troe, de have Ret til at fylde deres Romaner og Aviser med hvadsomhelst for at faae Afsetning paa samme. Hvad Virkeligheden ikke kan skaffe, er deres opfindsomme Hjerner flinke nok til at lave. Hvis Noget onster at kjende os, maa han komme hertil og see med sine egne Øine; onster han derimod at leve i komplet Uvidenhed

om os, saa lad han blot læse hvad der skrives om os.

Correspondenten. De veed uden tvivl, at det Gneste Folket tænker paa, naar Taler er om Mormonerne, er Polygami. Jeg betvivler meget, om en af tyve i Staterne kjender Andet af Eders Religion end blot dette, at en Mand kan ægte flere Hustruer.

Præs. Young. Der findes neppe nogen oprigtig Mand eller Kvinde, som omhyggelig vil studere vor Religions Grundsætninger, og som især vil lægge Mærke til sammes Frugter iblandt os, uden de maae kunne see deres guddommelige Oprindelse. Betragt vore fremragende Mænd, vort Forretningssliv, vor Vandel og Moraliteten i hele vort Samfund. Sammenlign vore unge Mænds og Kvinders Opførsel med andre Byers. Hvormange af vore Ynglinge finder De med Cigarer i Munden og usømmelig Tale paa Læberne? Hvormange besøge Drickesalonerne og Spillehulerne? Her er netop tilstede en af Lærerne i vor fornemste Skole; han kan fortælle Dem, at af 200 Elever befandtes kun fire — efter omhyggelig Undersøgelse — at bruge enten Tobak, Thee, Kaffe, Spiritus eller profant Sprog. Hvilket andet Samfund kan afgive en lignende Rapport? Og dette er kun et Fingerpeg paa hvad vor Religion gjør for Ungdommen.

Correspondenten. De havde nok en livlig Tid med Dr. Newman fra Washington, ikke sandt?

Præs. Young. O, det var en topmaalt Stryber. Man tænke sig blot, hvor megen Blæst han gjorde af „min Udfordring til at drøfte Polygami med ham,“ skjøndt jeg aldrig havde hørt om Manden og ikke vidste, at en saadan Person eksisterede, før han kom her og blæste sin Fanfare.

Correspondenten. Besøgte han Dem ikke?

Præs. Young. Nei, men hans Repræsentant gjorde. Jeg sagde til denne, at Hr. Newman kunde med Fornoielse benytte Tabernaklet og vort Folk vilde med Glæde høre ham. Vi ere altid rede til at modtage Lyk fra hvilkensomhelst Kilde og ere taknemlige derfor. Men det var ikke derfor han kom her. Han er en snu Politiker og han ønskede at gjøre lidt Stoi for at blive bemærket i Pressen.

Correspondenten. Altsaa en Slags geistlig Francis Train?

Præs. Young. Ingenlunde. George Francis Train er en Gentleman sammenlignet med Dr. Newman. Train har Forstand og Dannelse, Newman har ingen af Delene; han er ret og slet en principløs Mand uden Religion Train er en Harlekin, naar han vil være det og troer at det betaler sig, men paa Bunden har han Klar, skarp Forstand; han er tillige retskaffen og betænker sig ikke paa at vise sin sande Kulor. Newman er listig, men hverken ærlig eller indsigtfuld; han søger kun at vinde Indslydelse ved heitrabende Sprog og veltalende Flokter. Da vore Folk gik hen for at høre hvad han havde at sige, og ikke blot for at beundre hans Ordbram

og Gestikulationer, anmodede jeg Alle om ikke at applaudere nogen af Talerne. Publikum respekterede dette mit Ønske, men Newman stræbte ved alleslags Kunstgreb at gjøre Brud paa Reglementet, ja gik endog saa vidt, at han selv satte Bisaldet igang ved Enden af sit svullstige Foredrag.

Correspondenten. Hvorledes behandlede Eldste Pratt sin Part af Op-gaven?

Præs. Young. Som han behandler Alting — med Værdighed, Sammenlighed og Eftertryk. Han mødte ikke Gvulst med Svulst, Fornærmelse med Fornærmelse, men fremsatte kort og godt hvad han havde at sige, og overlod til Folket at domme om Sagen.

Correspondenten. Troede Newman, at han havde slaaet sin Modstander og oprevet Polygami?

Præs. Young. Jeg veed ikke hvad han troede, men vi lod begge Herrerens Taler trykke Side ved Side og spredte dem vidt og bredt blandt vort Folk saavel som andre Steder. Jeg har aldrig hørt om nogen skadelig Virkning paa Mormonismen, men jeg veed, vore Folk vare yderst oprørte over Newmans raae og usømmelige Bemærkninger.

Blandinger.

Følgende Dampskibe ere til Dato afgang med europæiske Hellige fra Liverpool iaar:

Wyoming med 248 Sjæle afgik den 21de Juni og ankom til New York den 2den Juli. Af dette Tal vare 57 fra Schweiz.

Minnesota med 392 Sjæle, næsten alle fra Skandinavien, afgik den 28de Juni og ankom til New York den 11te Juli.

Colorado med 146 Sjæle afgik den 12te Juli og ankom til New York den 25de.

Nevada med 93 Sjæle afgik den 26de Juli.

Præsident B. Young med flere af de Tolv forlod Salt Lake City den 26de Juni paa en Tour til de nordlige Settlementer; de agtede at være borte omtrent i fire Uger.

Utah har for egen Regning anlagt 600 engelske Miil Telegraf gjennem sit Territorium og vil inden søie Tid have forøget Længden til 1,000 Miil. Det har endnu intet andet Territorium i Unionen gjort, ja selv flere af Staterne staae tilbage for Utah i dette Stykke.

Trods alle de lokkende Udsigter til at erhverve sig Rigdomme i Utahs Miner, har Folket dog ikke saaget og plantet Mindre iaar end sædvanlig. Nogle Steder have Græshopperne atter taget al Afgrøden, andre Steder have de levet det Halve, to Trediedele osv. og nogle Steder have de været saa naadige at lade urorte. Takket være Herren har Utah ogsaa iaar avlet en heel Deel mere end det forbruger.

Nogle af vore Missionærer fortælle, at de have holdt mauge Forsamlinger i Staterne Pennsylvanien og New York, og allevegne blevnse behandlede med Venlighed og Forekommenhed, men Evangeliets Fremgang er kun ringe.

Varmen i Salt Lake City var den 4de Juni 26 og i St. George 35 Grader i Skyggen. I Coalville havde man Natten til den 4de Juni 3is paa Vandet og den 11te Juni 28 Graders Varme i Skyggen. Den 10de Juni havde man modne Blommer i St. George.

Den 4de Juli, Amerikas Grundlovsdag, høitideligholdtes i Salt Lake City med Procesioner, Fanetog, Musik, Taler, Fyrværkeri osv. under Publikums levende Begeistring. Ældste George D. Cannon var Dagens Taler; desuden talte Ældste John L. Caine, Hr. Alexander Major og Senator Fitzsch fra Nevada. Sidstnævnte Herre har tilligemed flere politiske Størelser opholdt sig i Utah et Par Maaneders Tid for at sætte sig ind i Forholdene. Vore Læsere ville erindre, at det var denne bjærve Talsmand for Folkets Ret og Lovens Majestæt, som understøttede Br. Wm. H. Hooper i Congressen forrige Aar. Paa Folkets gjentagne Opfordring traadte han under stormende Bifald frem paa Talerstolen i Tabernaklet, hvor han i et udmærket Foredrag fremhævede hvad han havde seet og erfaret under sit Ophold i Utah, og især drog han stærkt tilfjæls imod det saakaldte *Liberal Party*, „i hvis Spidse staaer en frasalben Mormon og hvis Bagtrop dannes af en principløs Unionsembedsmand, hvilke ikke have andet Formaal for Die end at fylde deres Lommer.“ — Blandt Andet hittede han: Hvad mig selv angaaer, vil jeg uden Frygt kæmpe for Sandhed og Ret, og hvis jeg svigter denne min Opgave, opgiver min Selvstændighed eller lader mig vinde af Intriganter, det være sig Statsmænd eller Pøbel, maa paa den Dag „min høire Haand forglømmes og min Tunge flæbe fast ved min Gane.“ (Bifald.) Medborgere af Utah, I høitideligholde idag vor Uafhængigheds 95-aarige Fødselsdag under høist eiendommelige Forhold, thi den Amnesti og Benaadning, som er bleven en Jeff. Davies og en Surratt tildeel, er bleven Oer negtet. (Bifald.) Men vær taalmodige. Under al den politiske Uro paa Overfladen slaaer det amerikanske Folks store Hjerte for Frihed og Ret. Natio-

nen betragter Eder med Dine helt anderledes end forhen. Løgnens Laage, som har indhyllet Eder, fortrækker meer og meer for Sandhedens Lys, men Sandheden, mine Venner, optræder ikke med Stoi og Opfigt — den virker i Stilhed men med Bestemthed og Eftertryk, ligesom Solen og Regnen paa Markens Grøde. — — — Der kommer snart en Tid, da Fortidens Mørke skal splittes og Løgnernes og Intriganternes Væv skal sønderrives, da skal Utahs Stjerne glimre paa Amerikas politiske Himmel, Held og Lykke skal ledsage hendes Foretagender og hver tilbagevendende Grundlovsdag skal hendes Børn fejre Mindet om vore Fædre, der grundede denne Regjering, og om vore Pionerer, som byggede en herlig Stad i Wildniset og lagde Grundstenen til et mægtigt Rige i Orkenen. (Vedbarende Bisald.)

Ældste Crastus Snow, som har været syg en fem Maaneders Tid, er i gradvis Bedring.

Den amerikanste Avis „Brownswille Advertiser“ siger om Folket i Utah: Alting hos dem er indrettet systematisk; de ere næsten istand til at leve af deres egne Produktioner, og behøve ikke at indføre Noget fra andre Stater. Istedetfor at sende Millioner af Dollars aarlig udenlands som vi gjøre, beholde de deres Penge hjemme. Deres Forbrugere kunne faae een Acre i Utah til at yde ligesaa stort Udbytte som to i Nebraska, og hvad bedre er — de forstaae at passe paa det. De aale deres egen Bomuld og forarbejde den; de fabrikerer deres eget Trykpapir og støbe deres egne Typer. Det prægtige Orgel i Tabernaklet, som er 40 Fod bredt og 80 Fod høit, indeholder 3,000 Piber, der ere fra $\frac{3}{8}$ Tomme til 2 Fod i Firkant og har kostet 150,000 Dollars, er helt og holden fabrikeret i Utah. Det kolossale hvælvede Tabernakeltag, der er saa findrigt konstrueret, at ikke en Seile behøves til at støtte det, er tegnet og udført af deres egne Folk.

Sang for Søndagsskolerne.

(Efter det Engelse.)

I vort elskte Deseret,
 Hvor et Hjem os er beredt,
 Seer man Børn i Skareviis at springe om;
 Det er muntre, ædle Smaa,
 Som maae lære at forstaae
 Evangeliet, Gud sendte for sin Dom.

Chor.

Lyt, o lyt til Børnesangen,
 D hvor lyder den dog skjøn!
 Naar i Afskyld's rene Vaar
 De liig Engle om os staaer,
 Hæver Sjølen sig til Gud med Tak og Bon.

At de længe leve maae
 Og en kraftig Helbred faae,
 Aldrig Kaffe, Thee, Tobak de nyde vil;
 Aldrig Spiritus de nød,
 Kun en lille Smule Kjød,
 Thi Guds Raad og Bud de altid lytte til.

Man dem tidligt lære maae
 Deres Tunge paaſe paa,
 Samt beherske hver en Lidenſtab og Lyſt;
 De maae læres Hoſſighed,
 Med hverandre holde Fred
 Og Retſindighed og Grefrygt i Bryſt.

Og hver Morgen, de opſtaaе,
 Og naar de til Hvile gaaе,
 Vøie de ſig ydmygt ned for Gud i Lon,
 Bede om hans Baretøgt
 For ſig ſelv og elſkte Slægt
 Og om Kraft at lyde ſtedſe tro hans Son.

Th.

J. C. A. Weibye, Øſterhouſegade Nr. 27. Chriſtiania.

Indhold.

	Side.	Side.	
Hoitideligheden i Chriſtiania	337.	Et Beſøg hos Præs. B. Young	347.
De Helliges Indſamling	340.	Blandinger	349.
Redaktionens Bemærkninger	344.	Poesi	351.
Correſpondance	345.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ſte og 15de i hver Maaned
 og faaes paa Contoiret i Lorenſensgade Nr. 14 1ſte Sal tilvensſtre og
 paa alle kongelige Poſtcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterſon.

Trykt hos J. C. Bording.